

ÚJ FOLYAM. VI. KÖTET.

12. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. SZEPTEMBER 16.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám ára* 16 krajczár.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Évnegyedes előfizetőinket tisztelettel kérjük, hogy az e hó végével lejárandó előfizetéseiket idejekorán megújítani szíveskedjenek, nehogy a lap expedálásában zavar keletkezzék.

Az "ÜSTÖKÖS" előfizetési ára:

Október—decemberre **2 frt.**

Az előfizetések legcélszerűbben posta=utalvánnyal

➡ Az "Üstökös"-nek — Budapesten ➡

czímzendők.

Tisztelettel

az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatala.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény. írta Szabó Endre. —

(12. közlemény.)

VIII.

Elovassa a levelet végig, aztán megleli a márgón azt az egynéhány szót is, a mit Anna-mama úgy nevezett meg, hogy «rólad is ír», s a mi ott szerénykedett a levél egészéből kifelejtve, utóiratképen: «Hiszen Évikének írtam én ezelőtt több, mint két hónappal; neki magának»

Évikének, úgy látszik, ez a néhány szó nem újság, úgy látszik: igazság van jelentve abban a rövid utóiratban, mert Évike csinnal, szépen összehajtja a levelet, visszanyújtja Annn-mamának s csak annyit mond hogy:

— Köszönöm.

— E szerint hát csakugyan írt neked Dénes? — szólal meg Anna-mama, a kinek a kedvetlensége jócskán megapadt azalatt, míg Évike a levelet olvasta.

— Írt, — mosolyog, de olyan sajátságos bánatosan Évike, alig hallhatólag sóhajtván egyet.

— Aztán nem is mutatod! Lásd, én nekem legelső dolgom mindjárt neked mutogatni meg a Dénes levelét. Hát hiszen tudom én, hogy milyen leveleket szoktak a fiatalok egymásnak írni...én is kaptam olyanokat, sohse szégyeld.

— Olyat nem igen kapott kedves Anna-néni.

— Ne, sohse légy olyan nagyra, — tréfált Anna-mama, — azt hiszed, hogy az én Janikám nem volt valamikor olyan, mint most Dénes?... még Csokonayból és Vörösmartyból is citálgatott a leveleiben. Ha nem hiszed, majd megmutatom, de úgy, hogy az öreg meg ne lássa, mert most már szörnyen restelli azokat a leveleket... egyszer előhozta neki, hogy emlékezik-e rájuk? azt mondta, hogy dobjam a tűzbe azokat a «vad dolgokat», már hogy a leveleket... de én a világot oda nem adnám őket magamtól... hiszen olyan szépek, kivált az, a melyikben a citátum van Csokonaiból, hogy «Földiekkel játszó égi tünemény...» Reménylem hogy annál még a Dénes levele se különb. Nincs nálad?

— Nincs.

— Igazán, te? hejh, csak másfélék a mai lányok! Én mindig magamnál hordtam a Janikám levelét... hát legalább mondd, hogy mit ír benne?

Évike elvörösödött, majd meg elhalaványult és nagyon közel volt a síráshoz.

— Nem lehet azt így elmondani...

— Dehogy nem! hiszen az olyan levelet könyv nélkül tudja az ember! Én minden levelet könyv nélkül tudtam, mert egyet-egyed ezerszer is elolvastam. Hányszor olvastad te el a tiedet?

— Egyszer.

— Egyszer? Egyszer! egyetlenegyszer? Évike leányom!

— Megértettem én azt úgy is... nagyon jól....
(De most mindjárt sírva fakad ám.)

— Megértetted? hogy értetted? mit értettél? nyugtalankodott Anna-mama, látva az Évike borus tekintetét, és maga sem tudván mit, de minden bizonnyal valami nem jót sejtítve.

— Mindent... mindenit...

— Évi leányom, ne szeczenázz, hanem mondd meg világosan, a mit gondolsz.

Aztán oda ment Anna-mama Évikehez és mint a szava-vehetetlen gyereket kezdte faggatni.

Végre Évike összeszedte magát, igyekezett nyugodtságot mutatni, már megint szelid mosoly tévedezett ajkain s úgy mondta hát el a levél tartalmát «világosan», a mint ezt Anna-mama kívánta:

— Dénes úr elbúcsúzott tőlem abban a levélben.

— Elbúcsúzott... hát hiszen az rendén van...

— Elbúcsúzott — — végképen.

Anna-néni előbb nagyot meredt a két szemével, aztán elborította a vörösség arcját, lecsapta a kezéből a kötését, hogy zizegve csesszent le az asztalról a kötő tű a földre, aztán mintha nem hinne füleinek,

még egyszer megkérdezte, hogy «végképen-e?» s mikor Évike még egyszer ismételte, de már egész nyugodtan, hogy «elbúcsúzott ám, végképen... holtomiglan-holtodiglan», Anna-mama letette a két kezét, kifelé fordítva a tenyereit, a két térdére s mintha valakit keresne a szemével, a kire ráriasszon, azt mondta:

— De forgós-adta! ez már aztán nincs ám rendén. ... Aztán te azt csak ilyen nyugodtan tudod elmondani?

— Volt rá két hónapom, hogy bele nyugodjak.

(«De már csakugyan hogy igen furcsák ezek a mai lányok».)

— Hallod-e, kedves leányom, fuss csak haza azért a levélért... én is olvasni akarom...

— Ne bántsuk, kedves nénikém... nem akarom én ezt soha senkinek megmutatni... az egyes egyedül engem illet...

— De az én fiam írta... engem is illet...

Évike látta, hogy engedelmeskednie kell; felállt s elment haza a levélért.

Anna-mama meg azon-módon sietett a Janikáját fehajszolni. Szoba-lány, inas, szolgáló, kocsis szaladjon a merre lát s híjják csak haza a tekintetes urat. Ő maga is neki ment az üvegháznak s ő volt valamennyi közt a legszerencsésebb, mert ő találta meg «Janikámat», egy nagy tapló-kalap alatt, a fűtött üvegházban a nyesegető késsel.

— Janikám, te, Janikám! rémitő, a mit az a lány beszél... én azt magam el sem bírom, jere segíts te is... hogy a Dénes... ilyet még képzelni is... megállj, adta fattya... ugyan ne babrálj már azzal az ollóval... szörnyűség az, hallod-e?... minek bolondította akkor ezt a szegény leányt?... hát ide se hallgatsz, he? nem szokik el egy óráig az a pálma... beh rád esett a szorgalom... elhagyta Évikét, végkép elhagyta...

Verpeléti e szavakra csakugyan abban hagyta a kérészkedést és hihetetlennek nézte az egész előadást, egyért azért, mert Dénes most isten tudja merre jár valahol Skóceziában, hát hogy hagyhatna ő el valakit éppen most, másrészt pedig azért is, mert hiszen voltaképpen az egész Dénes-Évi-história ezideig csak a tervezgetés állapotáig jutott el, hát hogy lehet annak már egyszerre a túlhaladott állapotjáról óbégatni?

— No hát mi az? beszélj! Eddig még csak azt látom, hogy meg vagy rémülve, de nem tudom, hogy miért?

— Hiszen mondom: Dénes még hallani sem akar Éviről.

— Megirta talán?

— Meg, meg!

— Hol a levél?

ÉLETPÁLYA.

— Ugyan tanító uram, adjon jó tanácsot, hogy mit csináljak fiamból?
 = Állat-festőt,
 — Állat-festőt? hát azt hiszi, hogy művészi hajlamai vannak?
 = Már én csak abból indulok ki, hogy valahányszor pennát vesz a kezébe, mindjárt disznót csinál.

VIGASZTALÁS.

Apa: (Az egyetemről haza kerülő fiához.) Nos, van-e valami adósságod?

Jogász: Van bizony, édes apám, vagy ezer forintnyi.

Apa: Ezer? jól hallok?

Jogász: No, hát mi az? büszke lehet rá édes apám, hogy a fiának olyan szép hitele van.

UDYARIAS BIRÓ.

Biró: Tehát kegyed panaszt tesz a férje ellen, hogy az kegyedet megverte?

Hentesné: Igenis, biró úr, fogott egy vastag botot s irgalmatlanul rávert a...a...a...

Biró: No, üljön le arra a szóra, a melyet nem tud kimondani.

MIÉRT FIZESSEN ?

Czigányprimás: Instálom alásan nácesága! vagy egy pár gáraskát!

Úr: Aztán miért?

Czigányprimás: Hát hisen teccsett halláni, hogy jácsodtam!

Úr: Hja, barátom, látja, hogy én is játszom, de azért nem megyek magához pénzért.

A KÉNYELMES STRÁZSAMESTER.

Nincs kényelmesebb ember, mint Kupak strá'mestram, az sohse jár gyalog. Ha holt részeg is: akkor sem hagyja magát támogatatni s úgy botorkálni, hanem haza kocsikáztatja magát a két sarkantyú-taréján.

OLCSÓ GYÖNYÖR.

A ki nagyon szeret dolgozni s nagyon szeret krumplit enni: az életében sok gyönyörűség részese lehet.

TULSÁGOSAN JÓ BIZONYÍTVÁNY.

— Orvos úr, kérem, visszahoztam a bizonyítványát.
 = Miért, irodafőnök úr?

— Ez nekem tulságosan is jó. Én ugyanis csak szabadságra szeretnék menni, de ezzel végképen pensionálnak.

DES-CARTES BÖLCSESZETE.

Gondolkozom: tehát vagyok, éiek,
 A lét, a test, — a gondolat, a lélek:
 Meglévén így testem, lelkem: létezem,
 S gondolkozom jóllakásról — éhesen.

Herman Lipót.

ÚJ TERMÉSZETRAJZI TÖRVÉNY.

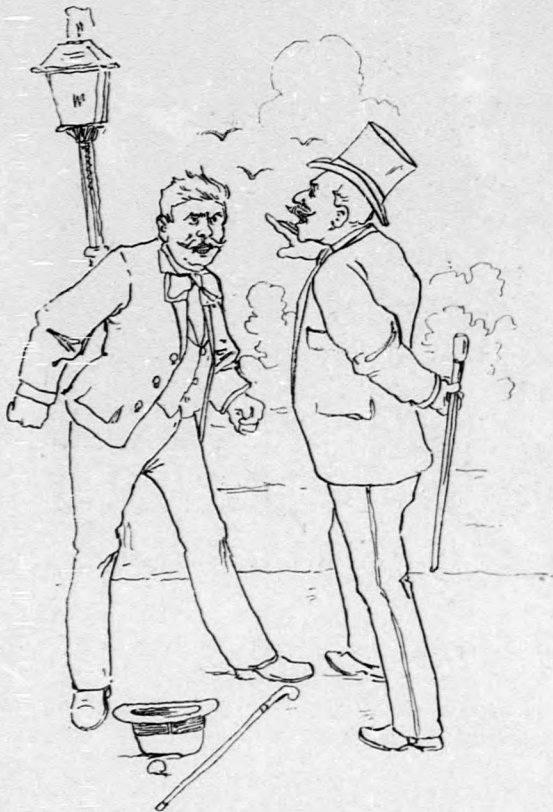
Tanító: Miért húzódnak ősszel a golyák délre?

Kis leány: Hogy ott is vigyenek a mamáknak kis gyermekeket.

AZOK A GYERMEKEK!

- Mama nyisd fel a szádat, hadd nézzek bele.
- Miért?
- Azt mondja a papa, hogy tele van a szájad pletykával.

FLEGMA!

— Ejnye szedte-vette! Hogy nem vigyáz az úr? Mit veri le a kalapomat?

— Csendesen, barátom, csendesen... Mire vigyázzak én? hát az én kalapom esett le?

GYEREK-LOGIKA.

Apa: Gyula, add oda Laczikának a katonát; te vagy a nagyobbik, hát engedned kell a kisebbiknek.

Gyula: Ugy-e...csak hogy te még eddig soha sem engedél nekem, azért hogy te nagyobb vagy, mint én.

A SZAKASZ-ISKOLÁBÓL.

Altiszt: A kilőtt golyóbis a föld felé esik, részint tulajdon nehézsége, részint pedig a föld vonzó ereje mián — hanem ezt az utóbbit tán a kapitány ur se hiszi.

HOVA NEM SPEKULÁL!

— Hej, az irgalmát is, gazd'uram! Tehetne velem egy szívességet. Úgy látom: nagy szüretje lesz.

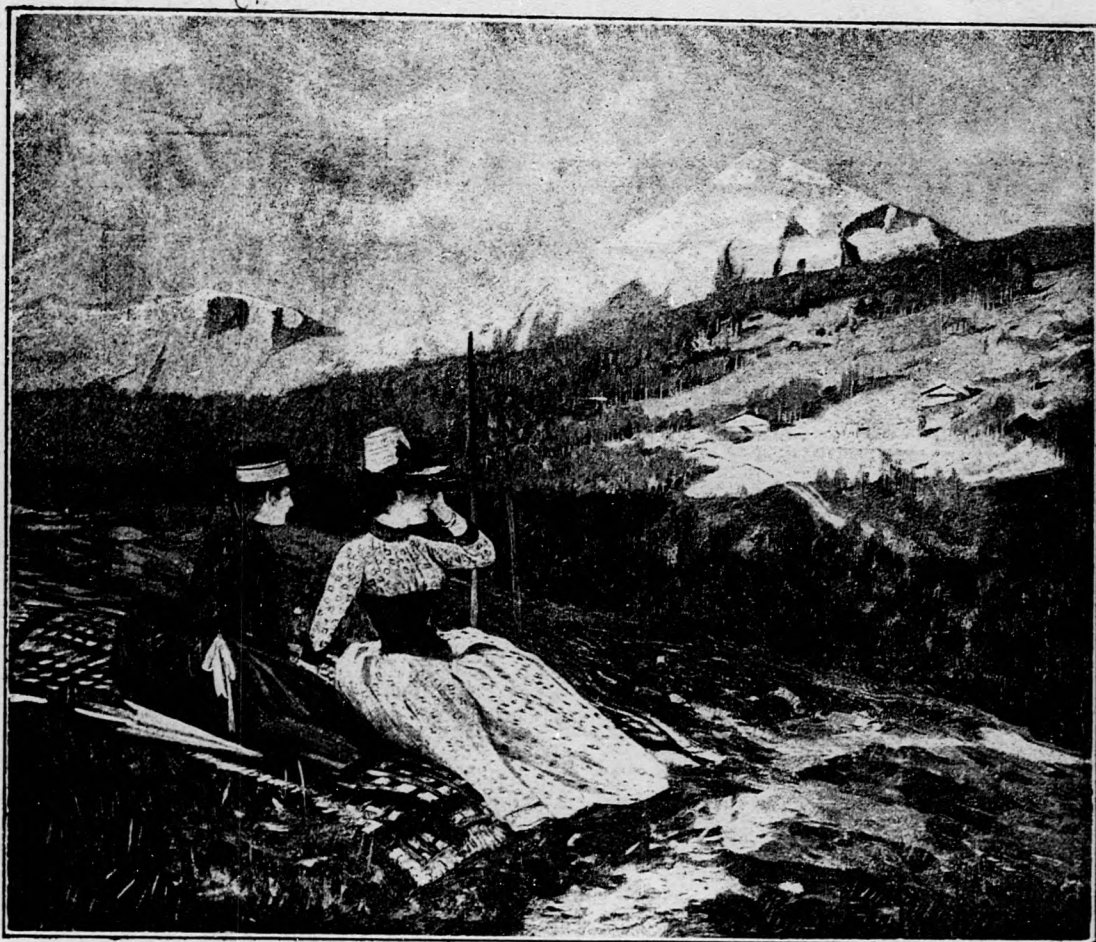
— Lesz, hálistennek. Hát micsoda szívességet tehetnék én neked?

— Látja, nekem se pénzem, se inni valóm; hát, mondok, ha nem lesz elég szüretelő edénye: vegyen meg engemet hordónak!

KÖTELESSÉG-TUDÁS.

Ujság-reporter: Föh! kigyúlt a kvártélmom! szaladnom kell, hód valaki meg ne elűzzön ennek a hírnek a megírásában!

— Oh, te Ilka, beh szép lenne ott a tetőn lenni.

— Ugyan kinek volna szép? Igen: ha valaki meg ide lent ülne s oda gukkerezne...

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

Minden fűszálnak van gyógyító hatása, csupán alkalmas betegség kell hozzá.

*

Nem tudom, melyik szív sivárabb, a melyet a gyönyörök heve sorvasztott el, avagy a melyet a nyomor hidege vett meg?

*

Kinek bűját biztatással
Lehet vigasztalni;
Nem igazi annak bűja
Csak afféle talmi.

*

A történelem a nemzetek ügymenetének elkönnyvése, melyben a «tartozik» rovat a demokráciáé, a «követel» meg az arisztokráciáé.

*

Ha az angyalok belelegyedhetnének palam et publice a földi dolgok folyásába: legelőször is a szent-írásra eszközöltek volna ki cenzurát az istennél.

H. L.

ROSSZ IDŐ.

Egyik szent-István napi látogató: Bizony rossz idő ez az idej, nem nőtt semmi sem. Hát kigyelmeteknél?

Másik. No már nálunk nagyon szépen megnőtt — az adó.

ISTEN BÜNTETÉSE.

— Kis fiam, a nyelvedet nem illik anyádra nyujtani, mert majd azzal ver meg az isten, hogy úgy marad.

— Hát a nagypapának is azért olyan hosszú az orra, mert a mamájára nyujtotta?

GYÖNGÉD CZÉLZÁS.

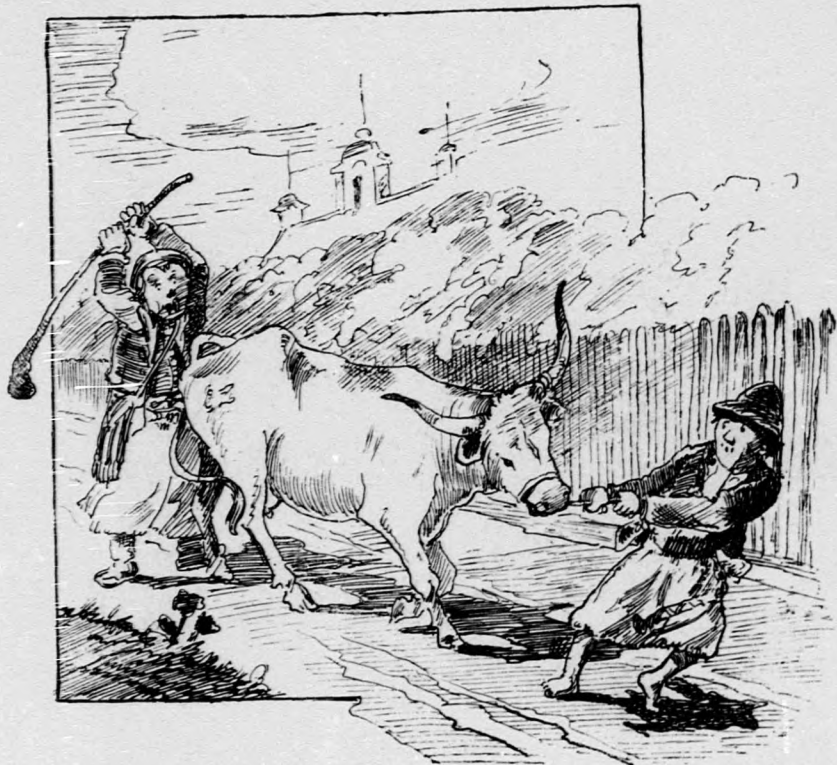
Néni: Mondd meg édes anyádnak, hogy nagyon köszönöm a születésnap ajándékot; — nem mondott még valamit?

Baba: Csak azt mondta, hogy aztán a tortából ne kérjek, hanem várjam meg, míg adnak egy darabot.

A GÖGÖS TEHÉN.

Gróf E. tehenészetéből vett az atyafi egy tehénkét s elindult vele hazafelé; hanem a tehén nagyon makacszkodott, nem akart haladni, hiába húzták, nógatták.

Kijön a türelméből az atyafi, hátra kerül a botjával s haragosan páholva a tehenet, ráförmed:

— No megállj csak, hiszen mindjárt kiverem én belőled a grófságot!

SZOKATLAN.

Fiatal asszony: Kedves férjem: hogy van az, hogy ma nem jöttél haza ebédre?

Férj: Jaj, kedves, bocsáss meg: egészen megfeledeztem róla, hogy már feleséges ember vagyok.

A TÜRELEM ÖT PRÓBÁJA.

1. Tizenkét élő nyulat egy kalap-skatulyába bepakkolni.
2. Reggeli négy órától esti hét óráig számolni, hogy a kanári-madár hányszor ugrik le és fel a kalitkájában.
3. Egy vékányi borsó mindenkére ráírni a folyó dátumot.
4. Egy kenyérvágó késsel egy öt fát gyufa-darabokra metélni.
5. Tíz könyv papirost egy kopantóval körül nyírni.

HENTES-VICCZ.

— Nézze, kollega, az ott az én feleségem.
— Melyik?

ANGOLOSAN.

Egy fiatal angol elmegy Ausztráliába szerencsét próbálni.

Miután ott csakugyan jól megszede magát, egyszer csak táviratoz apjának, a kit már hat év óta nem látott, hogy jöjjön elibe Liverpoolba, mert ő haza jön.

Az apa aztán csakugyan bevárja fiát Liverpoolban s első szava hozzá:

— Nos, kedves fiam, meggazdagodtál?

— Meg, kedves apám.

— Szép vidék az az Ausztrália, úgy-e?

— De szép ám.

— Reményem: szolid pénzüzetek vannak ott?

— Oh igen... de el is felejtettem mondani, hogy meg is nősültem: hadd mutatom be a feleségemet!

— Nagyon örülök... van szerencsém, asszonyom... hát aztán biztos helyen hagytad a vagyond, kedves fiam?

— Oh, igen.

— De el is felejtettem mondani: anyád meghalt ezelőtt öt évvel...

— Ne mondja, kedves apám... én meg el is felejtettem felőle kérdezősködni.

— A levél... most ment haza érte Évike... mindjárt elhozza.

«Janikám» nagyon furcsán nézett a feleségére s már megint elő akarta venni a nyese-késit, hogy folytassa felbeszakított munkáját.

— Ejnye hallod-e: még nem is tudod, hogy mi van a levélben s már így kétségbeesel! Ne tarts engem bolonddá.

— Dehogyan nem tudom, hogy mi van abban a levélben, csak te jer.

S vitte magával az öregét.

Évike már ott várta őket az Anna-mama szobájában s nagyon elrestellte magát, mikor látta, hogy Anna-mama az ő «Janikájával» jön most ide törvényt ülni. «Istenem! miért is szóltam! — villant meg az Évike fejében. — Miért szerzek nekik kellemetlenségeket! Érdemes is én miattam ezeket az áldott jó embereket nyugtalanítani!»

Az öreg Verpeléti oda lépett Évikehez, szeretettel megsimogatta annak a haját, aztán megszólította:

— No, kedves leányom, hát mi baj? Kakas rugja meg a dolgát: csak nem esünk mindjárt kétségbe valami félreértés miatt. Mutasd azt a levelet.

Évike szó nélkül nyújtotta át a levelet Verpeléti-papának, hanem hamarabb oda nyult azért Anna-mama s möhön esett neki az olvasásnak. «Tisztelt kisasszony!» — kezdte fenhangon, de annyira nem tetszett neki a megszólítás, hogy jónak látta a többit magában olvasni előbb végig, persze úgy, a hogy az asszonyok, kivált az öreg asszonyok szoktak, hogy nemcsak a szemökkel, hanem a szájukkal is olvasnak s lassan bár, de minden szót elmondanak.

A levél nem volt hosszú, mihamar végére ért Anna-mama, aztán összecsapta a kezét, úgy hogy a levelet is összeguzsulta azzal.

— No megállj, Dénes!

Átadta a levelet az öreg Verpelétinek. Az megint más czeremóniával olvasta el. Feltette hozzá a pápaszemét, háttal az ablakhoz fordult, a levelet messze eltartotta magától, néha-néha szünetet tartott, megcsóválta a fejét, a bajusza alá köhintett, újra olvasott.

Egész kinszenvedés volt a szegény Évikének az a szóttalan csend, míg a levelet kétszer átolvásták.

A levél pedig következőleg szólt:

«Tisztelt kisasszony! — Gondolom: meg fogja kissé lepni e levelem. Ne neheztesen rám ösztintességemért: feledjük el egymást. Érzem, hogy nem egymásnak valók vagyunk. Nagy vigasztalásomra volna, ha ezt kegyed is belátná!

Azért sietek ezt kegyeddel tudatni, mielőtt külföldi

útamra elindulnék, mert nem akarom, hogy esetleges szerencsésében (bizonyos vagyok benne: vetekedni fognak kezéért) addig is gátoljam kegyedet, míg visszatérve értesíthetném kegyedet ezekről. — Isten vele! Mindig jó barátja: Verpeléti Dénes».

Minthogy pedig az öreg úr szerette a logikát, hát mikor ezt a levelet elolvasta, legalább is azt igyekezett magában logice kideríteni, hogy ugyan mi ok vezethette az ő Dénes fiát e lépésre? Azért aztán nem is szólt egy szót sem a levél elolvasása után, hanem csak letette azt az egyik kezével a térdére, aztán leakasztotta a füléről a pápaszemet, mintha nem akarna most maga körül semmit se látni, csak magába mélyedni egészen.

Anna-mama nem akarta őt háborgatni, de szó nélkül sem akorván ott ülni, megfogta az Évike kezét és suttogva tanácskozott vele:

— Hát aztán azt modd meg csak te nekem: hogy tudtál te erről olyan sokáig hallgatni?

— Mondom kedves nénémnek, hogy sok dolgom volt... nem is akartam ezzel a dologgal foglalkozni... igyekeztem a mennyire lehet, feledni...

— Dolgod... micsoda olyan sok dolgod lehet neked?...

Évike szomorúan mosolygott:

— Készítem a menyasszonyi kelengyémet.

Anna-mama ezt izetlen tréfának tartotta.

— Ne viccelj most!... nines arra való kedvem.

— Nem is tréfálok... nekem sincs arra való kedvem... igazat beszélek. Azért nem jöttem mostanában olyan gyakran át...

Anna-mama nem tudta ezt érteni.

— Hát minek neked az a kelengye — — most még?

Évike előhuzta a ruhája bal zsebéből a bal kezét s oda tartotta Anna-mama elé, s megint szomorúan mosolyogva, bánatos dicsekvéssel szólt:

— Hiszen menyasszony vagyok.

— Menyasszony? kinek a menyasszonya? — ijedt fel Anna-mama.

— A Szaladó Gáspáré...

— A mi kasznárunké? a csepegi-pusztai kasznáré?

— Azé.

— Jézusom! — riadt nagyot Anna-mama, de már egész fenhangon kiáltva s egyben felugorva a helyéről és Janikámhoz menve, — hallottál ilyet, Janikám?

— Mi az? — révedezett fel Verpeléti a logikázásból.

— Évike... férjhez megy... Szaladó Gáspárhoz.

Az öreg Verpeléti felállt, oda ment Évikehez, a ki fejét kissé lehajtva ült a helyén, — aztán rátette az öreg úr a fiatal leány fejére a kezét, mintha meg akarná áldani, és szíves, benső, de remegő hangon szólt:

— Okosan teszed, Évi leányom.

(Folyt. köv.)

FELISMERTÉK.

— Jaj, orvos ur, ha tudná mily rettenetesen unom magamat!

— Oh, nagysácd — engedje meg, hogy mulattatásaul egy versesmet felolvassam.

— Ah: orvos ur! talán bizony homoepatha ön?

MIÉRT PIPÁZNAK?

Szigorúan meg volt tiltva Rátóton a pipázás. Jön egyszer a szolgabíró s látja, hogy a falu utcáján egész nyugodalmasan pöfékelnek az emberek. Oda inti a kisbíró:

— Hát azok az emberek miért pipáznak? — förmed a kisbíróra.

— Mert van nekik dohányuk! — magyarázza a kisbíró.

KATONÁSAN.

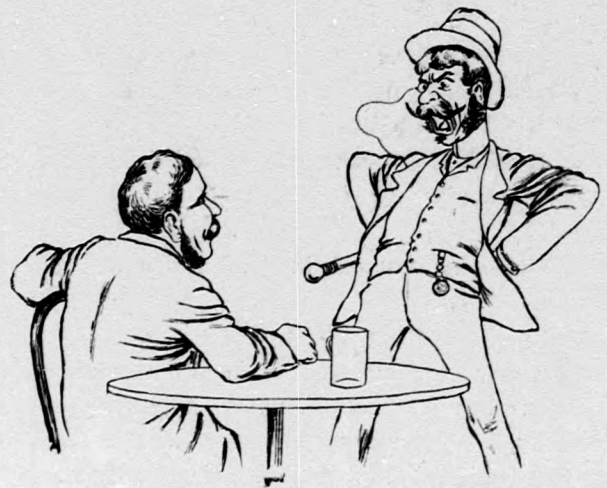
Ezredes: Hogy van a kis fia, kapitány úr?

Kapitány: Szabályszerűen, ezredes úr!

PESSIMIZMUS.

Feleség: Kedves Jóskám, vedd be az orvosságot, hogy ne kínozzon megint az a gyalázatos köhögés.

Férj: Persze, megint csak a te csunya önzésed szól belőled: hadd vegyem én be azt a rossz ízű orvosságot, csak te háborítatlanul alhass éjjel.

T R O M F!

Stenker: Nekem úgy tetszik uram, hogy ön engem fiksziroz...

Úr: Csalódik uram; csak úgy bámulok a nagy semmisségbe.

EZ MÁR AZ!

Azt már csak senki sem tagadhatja, hogy Gizella házassága *hajlam* szerinti frigy?

A SZABÁLYZAT SZERINT ÉRTETTE.

Festőnő: Én is szeretném ezt a képet kiállítani, de tessék ráírni, kérem, hogy nem eladó.

Rendező: (Udvarias mosolylyal.) Oh, kérem, azt nem is szükség ráírni.

A FEGSEGŐ HUGLI.

Úr: Barátom, maga nagyon sokat beszél...

Borbély: De kérem alásan, ne tessék félni: azt *gratis* adom.

RAVASZ.

Mama: No Laczika, megvegyem neked a «hit, remény és szeretet»-et csokoládéból?

Laczika: Mamácskám, ha már venni akarsz valamit, hát akkor inkább vedd meg a tizenkét apostolt.

A BŰN-HALMAZAT KISEBBÍTÉSÉRE.

Vizsgáló bíró: Több rendbeli bűn elkövetésével van vádolva, az súlyosító körülmény; — maga lopott, csalt, koldult...

Vádlott: Bocsánat, nem koldultam — mindig inkább mindjárt loptam.

A NAGY SZERETET.

— Gyuricza: miért szereted te úgy a nevelő nénit, hogy mindig úgy ölelgeted?

— Mert meg lehet belé törülgetni a lekváros kezemet.

KÜLÖMBSÉG.

Vendég: Mit lehet kapni?

Pinczér: Van kérem borjú-sült, disznópecsenye, roast-beef és beefsteak.

Vendég: Mi különbség van a roastbeef és a beefsteak között?

Pinczér: Az egyik készen van, a másikat meg most kellene készíteni.

MELYIK A LEGOKOSABB ÁLLAT?

A szalag-féreg, mert ez nem egykönnyen veszi el a fejét.

PAP ÉS KOVÁCS.

A gy—ak kedves emlékü öreg plébánosával R.-rel történt.

A cigány-kovács műhelye előtt haladt el s hallja, hogy ugyancsak jó kedve van a mesternek. Nemcsak czifra nótákat fütöl, hanem a vas-kovácsolást is arra használja, hogy kíséretet verjen a nótához. A kalapácsolás így igaz, czifrára jött ki, de háromszoros dolgot adott a cigánynak, ki a kalapács fejével egyszer a vasra ütött, kétszer pedig csak az üllőre, hogy a taktust és ritmust kiegészítse. Megállott az öreg pap s beszédbe eredt a kováccsal:

— Bolond ember kigyelmed. Miért czifrázza így a dolgot? Fele annyi fáradsággal is elvégezhetné, ha nem ütögetne az üllőre is.

— Meginstállom, tisztelendő atyám, én is csak a magám mesterségit lopom, mint a tisztelendő úr.

— Hogy-hogy?

— Hát mikor a misét mondja, miért tesz így: Ite-e-e-misa-a-a-a ese-e-st! Mikor egyszerre is kimondhatná?

ALAPOS INDOKOLÁS.

Asszony: (A férjét a kocsmából haza tolonczolva.) Mán csak látom, hogy kend nagyobb marha a marhánál.

Férj: Miért mondd azt nekem te Erzsók!?

Asszony: Azért mondom, mivel hogy a marha, ha iszik, — haza talál magátul is Érti már kend?!

ASSZONY-SZEM.

Asszony-szembe nem jó nézni,
— Így mondják beszédül.
Asszony-szembe a ki merül:
Könnyen beleszédül.

Előbb az asszony ad gondot,
Azután — szabója,
Harmad sorban jó a férj is,
S legvégül..... a gölya.....

Herman Lipót.

A MIT NEM LEHET TUDNI.

Mama: Irma, te ma kiállhatatlan rossz vagy; hát a te szavadnak kell mindig az utolsónak lenni?

Irma: De mama, kérlek, hát honnan tudjam én azt, hogy te nem akarsz többet mondani?

UDVARIAS GOROMBASÁG.

Látogató: Kérem alásan, én Leibstock et Co. részéről jövök ajánlattal...

Nagykereskedő: Igen? akkor kérem sziveskedjék az ajtót kívülről betenni.

ELSZÓLTA MAGÁT.

— Ugyan szomszéd úr, kölcsönözzön nekem öt forintot; otthon felejtettem a tárczámat.

— Hanem igen sokszor felejt otthon szomszéd úr a tárczáját.

— Nem baj, kérem, úgy sincs benne semmi sem.

RENDRÉÚTASÍTÁS.

Tanító: Mit csinálsz, Józsi?

Józsi: Csak a plajbászomat hegyezem, tanító úr.

Tanító: Mikor én magyarázok, akkor ne a plajbászod, hanem a füled hegyezd.

KERESETT ORVOS.

— Azt mondják: az a dr. Tén-tássy igen keresett orvos.

— Igen: valamennyi kocsmát át kell utána keresni, mikor szükség van rá

Németül tanulóknak

legalkalmasb kézikönyvül ajánlható: **Német nyelvtan** magyarok számára. **Ahn F.** híres, könnyű rendszere után írta **Nagy Lajos.** (Ára, 80 kr. mely bélyegeken is beküldhető.) E könyv rendkívüli előnye, hogy az egyetlen nyelvtan, melyben a német szavak is magyar betűkkel nyomtatvák. — Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában, Budapest.

Francia nyelvtan.

Mindazoknak, kik gyorsan és könnyen akarják elsajátítani a francia nyelv alapelemeit, ajánljuk **Ploets Károly** elemi francia nyelvtanát, mely eredetileg már 35 kiadást ért és mint jeles könyv elismert. Magyarra fordította **Nagy Lajos.** — Ára 88 kr. (melyet legcélszerűbb levélbélyegeken beküldeni). Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában Budapest.

SZÉKELY TÜNDÉRORSZÁG

EREDETI MAGYAR NÉPMESÉK.

IRTA

BENEDEK ELEK.

NÉGY POMPÁS SZINES KÉPPEL ÉS SZÁMOS FAMETSZVÉNYI RAJZZAL.

Ára szines borítékba díszesen kötve 3 frt.

E díszes kiállítású kötetet GYULAY LÁSZLÓ és PATAKY LÁSZLÓ számos művészi rajza ékíti, s fölötté alkalmassá teszi, hogy e könyv az ifjúságnak adassék karácsonyi, ujévi vagy név-napi ajándékkul

A PALLAS
kiadóhivatalában (Budapesten, Kecskeméti-utca 6. sz.)
kapható:

A MAGYAR ÖRÖKÖSÖDÉSI ELJÁRÁS BIRÓSÁGOK ELŐTT.

IRTA

RÓNASZÉKI TRUX HUGO,

HITES KÖZ- ES VÁLTÓ-ÜGYVÉD
BUDAPESTI KIR. ITÉLŐ-TÁBLAI PÓTBIRÓ

Ára 1 forint 80 krajczár.

PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, Kecskeméti-utca 6)
kapható:

NÉPSZERŰ CSILLAGÁSZATTAN

Az égboltozat egyetemes leírása.

Irtá: **Flammarion Camille.** Fordította: **Hoitsy Pál.**

360 ábrával, színes könyvnyomatok és csillagászati térképekkel. — 2 kötet
Füzve 8 frt. Diszkötésben 12 frt.

A FÉRJ.

FRANCZIA REGÉNY.

IRTA

RICHEBOURG EMIL.

Négy kötet ára 3 frt 60 kr.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombákat, jótállás mellett; árak mérsékeltek.

Mindennemű, ugyszintén **halottas kocsik** százra menő készlet következtében olcsón még a legkedvezőbb részletfizetésre is eladatnak.

BOGDÁN JOZSEF,

kocsigyáros Budapesten, IX.,
páva-utca 10-12. szám.

RAKTARAK: IX., páva-utca 7. és
muzeum-körút 10. és 19. 7302

FRANCZIA-MAGYAR SZÓTÁR.

Szójegyzék és nyelvtani megjegyzések a francia akadémia és a legjelesebb francia szótárírók után, 3 nagy kötet, füzve 10 frt. kötve 12 frt.

Hirdetések

az **ÜSTÖKÖS** részére felvetetnek kiadóhivatalunkban Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

Helyiség-változtatás.

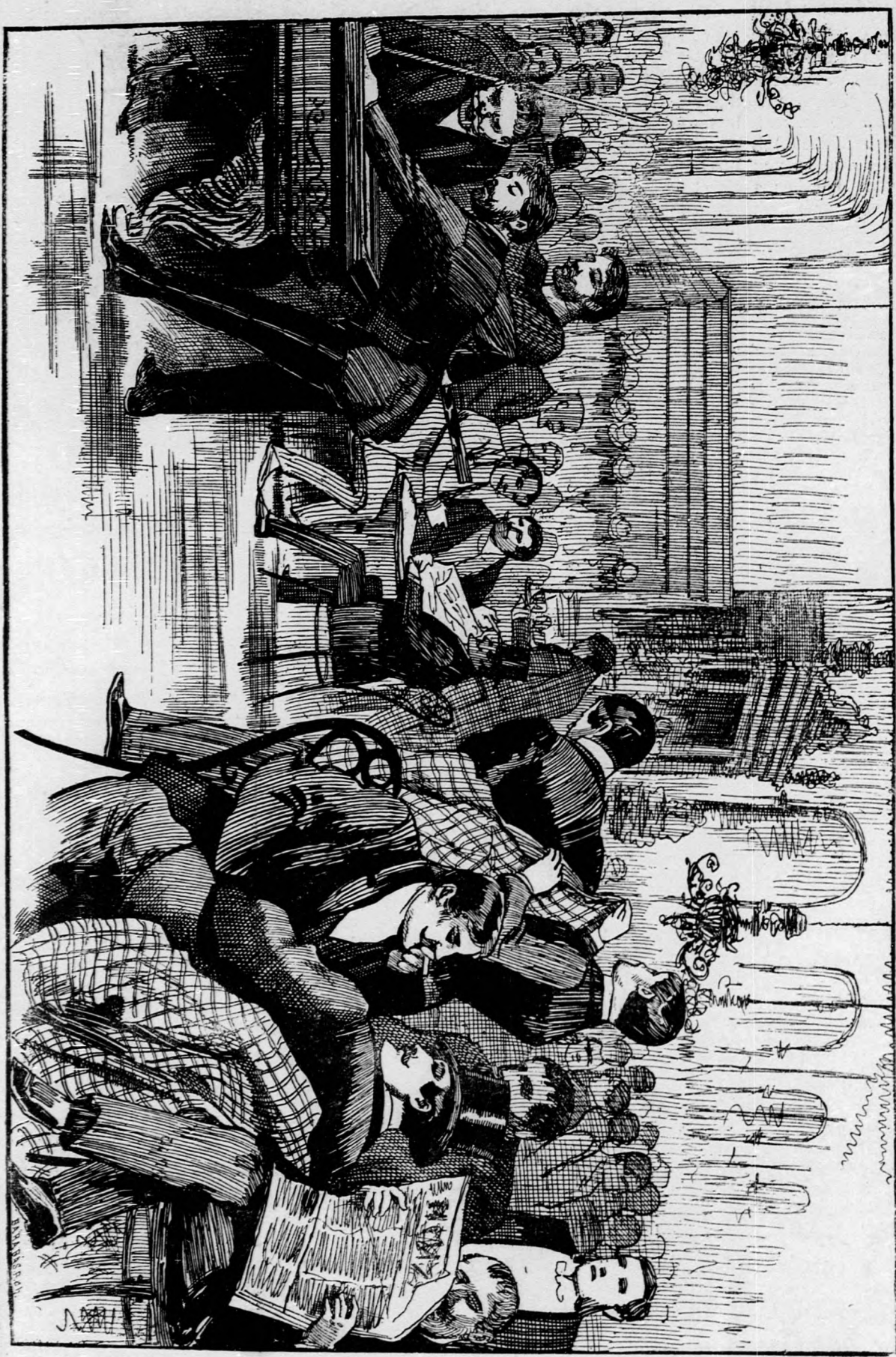
Van szerencsém értesíteni a n.é közönséget, hogy az eddig a Ferencziek-bazárában fennállott

férfiszabó-üzletemet

folgó évi szeptember hó 1-től a **Haris-bazárba, körönd 18. sz.** alá helyeztem át. Együttal köszönetemet nyilvánítom az eddig belém helyezett bizalomért, kérve azt új helyiségemben további s fenntartani méltóztatassék.

Mély tisztelettel **ILLÉS T.**

MAJERHOFFER kávéháza

Dohány- és Nyár-utca sarkán.